

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2021. március 25.(*)

„Elzeteres döntéshozatal – 2006/112/EK irányelv – Hozzáadottértékadó (héta) – Adómentességek – A 135. cikk (1) bekezdésének a) pontja – Biztosítási ügyletek és az ehhez tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatások – Biztosító részére nyújtott, különböző szolgáltatásokból álló szolgáltatás – Egyetlen egységet képező ügyletnek minősítés”

A C-907/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott elzeteres döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2019. december 11-én érkezett, 2019. szeptember 5-i határozatával terjesztett elő

a Q-GmbH

és

a Finanzamt Z

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök (előadó), L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan és N. Jääskinen bírák,

előtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Q-GmbH képviseletében T. Küffner és M. Rust Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében J. Möller és S. Eisenberg, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. Armenia és L. Mantl, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az elzeteres döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló,

2006. november 28-ai 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.) 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Q-GmbH és a Finanzamt Z (Z adóhivatal, Németország) között a Q által egy biztosító részére nyújtott olyan szolgáltatások után fizetendő hozzáadottértékadó (héta) tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelyek biztosítási termékek használatára vonatkozó engedély megadását, e termékeknek a biztosító javára történő közvetítését és a megkötött biztosítási szerződések végrehajtását foglalják magukban.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2006/112 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében:

„A HÉA-t minden ügylet esetében a termékek vagy szolgáltatások ára alapján, az adott termékekre vagy szolgáltatásokra alkalmazandó adómérték szerint kell kiszámítani, és a különböző költségelemek által közvetlenül viselt adóösszeg levonását követően kell felszámítani.”

4 Az ezen irányelv IX. címének az „Egyéb tevékenységekre nyújtott adómentesség” címet viselő 3. fejezetében szereplő 135. cikk az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok mentesítik az adó alól a következő ügyleteket:

a) a biztosítási és viszontbiztosítási ügyletek, beleértve az ehhez tartozó biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatásokat;

[...]”

A német jog

5 A 2005. február 21-ai Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló törvény; a továbbiakban: UStG) 4. §-ának 11. pontja szerint adómentesek a lakástakarékpénztári képviselői, a biztosítási képviselői és a biztosítási ügynöki tevékenység keretében végzett ügyletek.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

6 A Q biztosítási termékek fejlesztésével, forgalmazásával és közvetítésével foglalkozik. Tevékenysége keretében e társaság szerződést kötött az F-Versicherungs-AG (a továbbiakban: F) biztosítóval.

7 E szerződés értelmében a Q-nak három típusú szolgáltatást kellett nyújtania. Először is, nem kizárólagos felhasználási engedély ellenében az F rendelkezésére bocsátott egy különleges kockázatok fedezésére szolgáló biztosítási terméket. Másodszor, a Q biztosítási szerződéseket közvetített e biztosító számára, egyúttal szükség esetén kiigazította a biztosítási kötvényeket, és mérlegelte a kockázatokat. E szerződések megkötésére a biztosító és a biztosítottak között került sor. Végül harmadszor, a Q biztosította többek között e szerződések kezelését és a kárrendezést.

8 A Q az F részéről ügynöki jutalék formájában díjazásban részesült e szolgáltatásokért.

9 2012. augusztus 27-én a Q benyújtotta a német adóhatóságoknak a 2011. adóévre vonatkozó forgalmiadó-bevallását. E bevallásban azt kérte, hogy az UStG 4. §-ának 11. pontja alapján valamennyi szolgáltatása tekintetében mentesítsék a hēa alól.

10 A Z adóhivatal a 2014. november 4-i adómegállapító határozatában nem adott helyt a Q kérelmének. Megállapította, hogy több különálló szolgáltatásról van szó, amelyek közül az UStG 4. §-ának 11. pontja alapján kizárólag a biztosításközvetítői tevékenység adómentes.

11 A Q keresetet nyújtott be ezen adómegállapító határozattal szemben az adóügyekben hatáskörrel rendelkező elsőfokú bírósághoz, majd az utóbbi által hozott határozatot a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság, Németország) elítelte vitatta. Ez utóbbi bíróság úgy véli, hogy a Bíróság ítélezési gyakorlatában, különösen a 2018. január 18-i Stadion Amsterdam ítéletben (C-463/16, EU:C:2018:22) kialakított kritériumok alapján az érintett szolgáltatásokat fűszabály szerint egyetlen egységet képező szolgáltatásnak kell minősíteni.

12 Az egyetlen egységet képező szolgáltatásra vonatkozó adójogi szabályozást e szolgáltatás fő eleme, vagyis a kérdést elterjesztő bíróság szerint a jelen ügyben a biztosítási termék használatára vonatkozó engedély megadása alapján határozzák meg. Az olyan egyéb elemek, mint a biztosításközvetítés és a biztosítási szerződések teljesítésével összefüggésben nyújtott szolgáltatások, ideértve a kárrendezést is, csak járulékos szolgáltatások. A Q által végzett biztosításközvetítési tevékenységek ugyanis a biztosítási termékének a biztosító részére történő rendelkezésre bocsátásához kapcsolódnak. E társaság ezen biztosító javára közvetíti e terméket a biztosítottak felé. Ezenkívül a Q-t akkor is díjazás illeti meg, amikor a biztosító javára más képviselők közvetítik a biztosítási termékét.

13 Ezen túlmenően, amint az a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnik, a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontjában elírt adómentesség biztosítási termék használatára vonatkozó engedély megadásából álló tevékenységre nem alkalmazandó.

14 Ugyanis, amint az a 2005. március 3-i Arthur Andersen ítéletből (C-472/03, EU:C:2005:135) következik, amennyiben valamely biztosító a biztosítási termékek rendelkezésre bocsátására irányuló szolgáltatásokat kiszervezi annak érdekében, hogy azok nyújtását harmadik személyre bízza, e szolgáltatások nem tartoznak az adómentesség hatálya alá. Ezenkívül a 2016. március 17-i Aspiro ítéletre (C-40/15, EU:C:2016:172) figyelemmel valamely vállalkozás által a biztosító javára teljesített kárrendezés nem minősíthető biztosításközvetítő által teljesített szolgáltatásnyújtásnak, mivel abból hiányoznak a biztosításközvetítési tevékenység lényeges jellemzői, nevezetesen az ügyfelek felkutatása, valamint az ügyfelek és a biztosító összekapcsolása.

15 Márpedig a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság) szerint nem kizárt, hogy a 2016. március 17-i Aspiro ítélet (C-40/15, EU:C:2016:172) eltérően értelmezhető, így módon az egyetlen egységet képező szolgáltatást akkor is mentesíteni kell az adó alól, ha csak egyetlen járulékos szolgáltatás felel meg a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontjában rögzített követelményeknek. Az alapügyben nem vitatott, hogy a Q járulékosan végzett biztosításközvetítési tevékenységet, és azt – mint ilyet – e rendelkezés értelmében mentesíteni kellene az adó alól.

16 Következésképpen a kérdést elterjesztő bíróság elírt folyamatban lévő jogvita elbírálásához meg kell határozni a 2016. március 17-i Aspiro ítélet (C-40/15, EU:C:2016:172) pontos hatályát annak megállapítása érdekében, hogy a Q által nyújtott, egy egységet képező szolgáltatást mentesíteni kell-e a hēa alól.

17 E körülmények között a Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság) úgy határozott,

hogyan az eljárást felfüggeszti, és elzeteres döntéshozatal céljából a következ kérdés terjeszti a Bíróság elé:

„A biztosítási és viszontbiztosítási ügyletekhez tartozó, a [2006/112] irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében adómentesen nyújtott biztosítási ügynöki és képviselői szolgáltatásról van-e szó, ha azon adóalany, amely közvetítői tevékenységet végez valamely biztosító társaság részére, ezenfelül közvetített biztosítási terméket is rendelkezésre bocsát e biztosító társaság részére?”

Az elzeteres döntéshozatalra elterjesztett kérdésről

18 Kérdésével a kérdést elterjeszt bíróság lényegében arra vár választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az adóalany által nyújtott olyan szolgáltatásokra, amelyek magukban foglalják valamely biztosítási terméknek egy biztosítótársaság részére történ rendelkezésre bocsátását, járulékos jelleggel pedig e terméknek az e társaság javára történ közvetítését, valamint a megkötött biztosítási szerződések kezelését, az e rendelkezésben elírt héamentesség alkalmazandó, amennyiben e szolgáltatásokat egyetlen egységet képez szolgáltatásnak kell minősíteni.

19 A Bíróság ítélezési gyakorlatából kitnik, hogy ha valamely ügylet több mveletből, illetve cselekményből áll, az adott ügyletre irányadó valamennyi körülményt figyelembe kell venni annak eldöntéséhez, hogy a héa szempontjából két, illetve több vagy egyetlen egységet képez szolgáltatásról van-e szó (2018. január 18-ai Stadion Amsterdam ítélet, C-463/16, EU:C:2018:22, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

20 Jóllehet a héa szempontjából általában minden egyes ügyletet különállónak és függetlennek kell tekinteni, amint az a 2006/112 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből következik, a gazdasági szempontból egyetlen szolgáltatásból álló ügyletet a héarendszer működőképességének megőrzése miatt nem szabad mesterségesen felosztani. Ezért egyetlen egységet képez ügylettel állunk szemben, amikor az adóalany két vagy több, az ügyfél részére teljesített mvelete, illetve cselekménye annyira szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy azok objektíve egyetlen oszthatatlan gazdasági ügyletet alkotnak, amelynek elemekre bontása mesterséges lenne (2020. július 2-ai Blackrock Investment Management [UK] ítélet, C-231/19, EU:C:2020:513, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

21 Ez az eset áll fenn különösen akkor, ha egy vagy több elem egyetlen fszolgáltatást alkot, míg a többi elemet úgy kell tekinteni, mint amelyek egy vagy több, a fszolgáltatás adójogi sorsát osztó járulékos szolgáltatást képeznek. Valamely szolgáltatást a fszolgáltatáshoz képest különösen akkor kell járulékosnak tekinteni, ha nem önálló célként jelenik meg az ügyfelek számára, hanem arra szolgál, hogy a szolgáltatásnyújtó fszolgáltatását a lehető legjobb feltételek mellett tudják igénybe venni (2010. december 2-ai Everything Everywhere ítélet, C-276/09, EU:C:2010:730, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).

22 A jelen ügyben az elzeteres döntéshozatalra utaló határozatból kitnik, hogy a szóban forgó biztosítási termék felhasználási engedélye teszi lehetővé a biztosító számára, hogy e terméket potenciális ügyfelek részére kínálja. Ennek érdekében lehetővé van arra, hogy a Q által nyújtott közvetítési szolgáltatásokat igénybe vegye, arra ugyanakkor egyáltalán nem köteles. Úgy tnik tehát, hogy az e társaság által nyújtott közvetítési szolgáltatások nem elengedhetetlenek az említett biztosítási termék jövőbeni biztosítottak részére történ értékesítéséhez, hanem inkább különálló és önálló tevékenységnek minősülnek, aminek vizsgálata a kérdést elterjeszt bíróság feladata.

23 Ezenkívül az elzeteres döntéshozatalra utaló határozatban szerepl információk nem teszik

lehet?vé annak megállapítását, hogy a Q által nyújtott képvisel?i szolgáltatások különböznek?e a más képvisel?k által nyújtott ugyanilyen szolgáltatásoktól. Közelebbbr?l, nem t?nik úgy, hogy a Q által nyújtott biztosításközvetítés révén a biztosító jobban kihasználhatná az e társaság által adott használatra vonatkozó engedélyt, vagy hogy a közvetítési szolgáltatásaival egyedül ? tudná garantálni, hogy e biztosító a lehet? legjobb feltételek között éljen ezen engedéllyel, fenntartva, hogy a kérdést el?terjeszt? bíróságnak e kérdéseket meg kell vizsgálnia.

24 E körülmények között nem t?nik úgy, hogy egyrészt a szóban forgó biztosítási termék használatára vonatkozó engedélynek valamely biztosító részére történ? megadását, másrészt pedig a Q által nyújtott közvetítési szolgáltatásokat a héa szempontjából egyetlen egységet képez? szolgáltatásnak kell min?síteni.

25 Másfel?l a kérdést el?terjeszt? bíróságnak a jelen ítélet 23. és 24. pontjában kifejtettekkel azonos megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálnia, hogy a Q által szintén nyújtott biztosítási szerz?dések kezelésével kapcsolatos szolgáltatások, valamint a szóban forgó biztosítási termék használatára vonatkozó engedély megadása egyetlen egységet képez? szolgáltatásnak min?sül?e.

26 Ugyanakkor a Bíróság az EUMSZ 267. cikk keretében eljárva nem min?sítheti az alapügy tényállását, mivel az ilyen min?sítés kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik. A Bíróság szerepe arra korlátozódik, hogy a nemzeti bíróság számára az uniós jog olyan értelmezését adja, amely hasznos az utóbbi bíróság el?tt folyamatban lév? jogvita eldöntéséhez (2020. július 2?i Blackrock Investment Management [UK] ítélet, C?231/19, EU:C:2020:513, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Ebb?l következ?en, mivel nem zárható ki teljesen, hogy a jelen ítélet 23–26. pontjában hivatkozott vizsgálatok elvégzését követ?en a kérdést el?terjeszt? bíróság arra a következtetésre jut, hogy a Q által nyújtott különböz? szolgáltatások egyetlen egységes szolgáltatást alkotnak, meg kell vizsgálni, hogy az ilyen szolgáltatás a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti héamentesség hatálya alá tarthat?e.

28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mivel a mellékszolgáltatások osztják a f?szolgáltatás héa szempontjából fennálló adójogi sorsát, ha e f?szolgáltatás a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik, az ügyletet e rendelkezés alapján teljes egészében mentesíteni kell a héa alól (lásd ebben az értelemben: 2016. december 8?i Stock '94 ítélet, C?208/15, EU:C:2016:936, 25. pont).

29 A jelen ügyben a kérdést el?terjeszt? bíróság úgy véli, hogy a biztosítási termék használatára vonatkozó engedély megadása min?sül a Q által nyújtott f?szolgáltatásnak. Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy e szolgáltatás megfelel?e a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontjában a héamentességhez el?írt feltételeknek.

30 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv 135. cikkének (1) bekezdésében foglalt adómentességek leírására használt kifejezéseket szigorúan kell értelmezni, tekintettel arra, hogy kivételnek min?sülnek azon általános elv alól, amely szerint az adóalany által ellenszolgáltatás fejében teljesített valamennyi szolgáltatásnyújtás után héát kell fizetni (2020. október 8?i United Biscuits [Pensions Trustees] és United Biscuits Pension Investments ítélet, C?235/19, EU:C:2020:801, 29. pont).

31 A 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a tagállamok mentesítik az adó alól egyrészt a biztosítási és viszontbiztosítási ügyleteket, másrészt pedig az ehhez tartozó biztosítási ügynöki és képvisel?i szolgáltatásokat.

32 Ami el?ször is a biztosítási ügyleteket illeti, azokra az általánosan elfogadott fogalom szerint az jellemz?, hogy a biztosító el?re fizetend? díj ellenében vállalja, hogy a biztosítási esemény bekövetkezése esetén a szerz?dészkötéskor rögzített szolgáltatást nyújtja a biztosított részére. Ezen ügyletek a jellegükben adódóan azzal járnak, hogy szerz?déses kapcsolat jön létre a biztosítási szolgáltatás nyújtója és a biztosított, tehát azon személy között, akinek kockázatait a biztosítás fedezi (2016. március 17-i Aspiro ítélet, C?40/15, EU:C:2016:172, 22. és 23. pont).

33 Így meg kell állapítani, hogy a Q által nyújtott, biztosítási termék felhasználására vonatkozó engedély megadásából álló szolgáltatás nem min?síthet? biztosítási ügyletnek, mivel az átruházó csak azzal a biztosítóval áll szerz?déses kapcsolatban, amely a használati szerz?désnek megfelel?en a szóban forgó terméket hasznosítja. A kérdést el?terjeszt? bíróság szerint a Q az e termék alapján biztosított kockázatok után fedezetet sem nyújt.

34 Ami másodszor a „[biztosítási ügyletekhez] tartozó biztosítási ügynöki és képvisel?i szolgáltatásokat” illeti, amint az magából a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának szövegéb?l kit?nik, e szolgáltatások adómentessége két együttes feltételnek van alárendelve. E szolgáltatásoknak ugyanis biztosítási ügyletekhez kell „tartozniuk”, és azokat biztosítási ügynököknek és képvisel?knek kell nyújtaniuk.

35 E feltételek közül az els?t illet?en a Bíróság kimondta, hogy az „ehhez tartozó” kifejezés meglehet?sen tág, és minden olyan szolgáltatást magában foglalhat, amelynek célja biztosítási ügyletek, különösen a kárrendezés elvégzése, amely ezen ügyletek lényeges elemeinek egyikét képezi (2016. március 17-i Aspiro ítélet, C?40/15, EU:C:2016:172, 33. pont). Nem kizárt tehát, hogy az olyan engedély biztosítása, amely lehet?vé teszi valamely biztosító számára, hogy valamely harmadik személy által kialakított biztosítási terméket használjon, és ennek alapján biztosítási szerz?dések kössön, biztosítási ügyletbe tartozó szolgáltatásnak min?sülhet.

36 Az említett feltételek közül a másodikat illet?en, annak megállapítása érdekében, hogy azokat a szolgáltatásokat, amelyek tekintetében a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti adómentességet kérik, biztosítási ügynök vagy képvisel? nyújtja?e, nem a szolgáltató formális min?ségére kell támaszkodni, hanem maguknak e szolgáltatásoknak a tartalmát kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2016. március 17-i Aspiro ítélet, C?40/15, EU:C:2016:172, 35. és 36. pont).

37 E vizsgálat keretében két feltétel teljesülését kell ellen?rizni. El?ször is, a szolgáltatónak jogviszonyban kell állnia a biztosítóval és a biztosítottal, mivel e jogviszony kizárólag akkor lehet közvetett, ha a szolgáltató a biztosítási ügynök vagy képvisel? alvállalkozója. Másodszorban, tevékenységének rendelkeznie kell a biztosításközvetítés olyan alapvet? jellemz?ivel, mint az ügyfelek biztosítási szerz?dés megkötése céljából történ? felkutatása, valamint az ügyfelek és a biztosító közötti, ugyanezen céllal történ? kapcsolatteremtés (lásd ebben az értelemben: 2016. március 17-i Aspiro ítélet, C?40/15, EU:C:2016:172, 37. és 39. pont).

38 A biztosítási termék használatára vonatkozó engedélynek a Q általi megadását illet?en meg kell állapítani, hogy e kritériumok egyike sem teljesül, fenntartva, hogy a kérdést el?terjeszt? bíróságnak e kérdést meg kell vizsgálnia.

39 Ugyanis, mivel annak meghatározása érdekében, hogy e konkrét szolgáltatás a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik?e, e szolgáltatás tartalmát kell megvizsgálni, az a körülmény, hogy a Q egyúttal közvetít?i szolgáltatásokat is nyújt, nem releváns.

40 Amint az a jelen ítélet 23. pontjában megállapításra került, az el?zetes döntéshozatalra utaló határozatból kit?nik, hogy a szóban forgó biztosítási termék használatára vonatkozó

engedély lehet?vé teszi a biztosító számára, hogy e terméket biztosítási szerz?dések megkötése céljából potenciális ügyfelek részére kínálja. Ezzel szemben nem t?nik úgy, hogy az ilyen engedély megadásának szakaszában a leendő potenciális ügyfelek közrem?ködése szükséges lenne. A Q csak akkor léphet kapcsolatba a biztosítottakkal, ha a biztosító úgy dönt, hogy közvetítési szolgáltatásokat vesz igénybe, és ennek keretében a Q által kínált szolgáltatásokat választja ki.

41 Ugyanezen okokból a biztosítási termék használatára vonatkozó engedély megadása nem olyan tevékenység, amely rendelkezne a biztosításközvetítés alapvet? jellemz?ivel. Még ha feltételezzük is, hogy a szóban forgó terméket kifejezetten személyek sz?k körére, azok sajátos szükségleteinek megfelelően alakították ki, a biztosító feladata, hogy megtegye az ahhoz szükséges lépéseket, hogy e termék kihelyezése érdekében e személyeket többek között biztosítási közvetít? igénybevételével elérje.

42 Ebb?l következ?en a Q által végzett, biztosítási termék felhasználására vonatkozó engedély megadásából álló tevékenység nem min?síthet? a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett biztosítási ügynöki és képvisel?i szolgáltatásnak.

43 Következésképpen, ha a Q által nyújtott szolgáltatások egyetlen egységet képez? szolgáltatásnak min?sülnek, e szolgáltatás e rendelkezés alapján nem mentesülhet a h?a alól, mivel a f?szolgáltatás nem tartozik e rendelkezés hatálya alá.

44 A fenti megfontolások összességére tekintettel az el?terjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/112 irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az adóalany által nyújtott olyan szolgáltatásokra, amelyek magukban foglalják valamely biztosítási terméknek egy biztosítótársaság részére történ? rendelkezésre bocsátását, járulékos jelleggel pedig e terméknek az e társaság javára történ? közvetítését, valamint a megkötött biztosítási szerz?dések kezelését, az e rendelkezésben el?írt h?amentesség nem alkalmazandó, amennyiben a kérdést el?terjeszt? bíróság e szolgáltatásokat a h?a szempontjából egyetlen egységet képez? szolgáltatásnak min?síti.

A költségekr?l

45 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (els? tanács) a következ?képpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó?rendszer?l szóló, 2006. november 28?i 2006/112/EK tanácsi irányelv 135. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az adóalany által nyújtott olyan szolgáltatásokra, amelyek magukban foglalják valamely biztosítási terméknek egy biztosítótársaság részére történ? rendelkezésre bocsátását, járulékos jelleggel pedig e terméknek az e társaság javára történ? közvetítését, valamint a megkötött biztosítási szerz?dések kezelését, az e rendelkezésben el?írt hozzáadottérték? adóra (h?a) vonatkozó mentesség nem alkalmazandó, amennyiben a kérdést el?terjeszt? bíróság e szolgáltatásokat a h?a szempontjából egyetlen egységet képez? szolgáltatásnak min?síti.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: német.